

Сатирично-
гумористична
стрілецька
часопись.

Виходить
в Коші у.с.с.
коли сам хоче.

Рік: II. ч. 12
Свистїльника
дня 15.V 1916

К. Прелюдія.

Прийшла недавно сотня з Відня
Предорога сотня молодців —
Радій же Коше! — матко плідна!
Не вмре ще слава про стрільців!

Не вмре! Не вмре! Не вмре — ніколи
Покаб не стало гір Карпатів!
Таж маєш в лоні пишні школи:
Нових представників дівчат.

Як хто з угоду любить даму,
Кому вже чорно у вочах —
Нехай спішить зайти „штаму“
Бо й кожна — чар, лиш жаль...
— в штанах.

С. Стик.

Сон у Станиславові.

Як Вам відомо, вибрали
ся свого часу наші співаки

і музиканти, щоби з[illegible]
на станіславівських — нервах.
Я там був. Побут у Ст.
промину в нам як чудний сон,
який одначе всі товари-
ші забули. Тільки я ще
пам'ятаю. [Чому — пізніше
довідаєтеся]. Снило ся ме-
ні, що ми приїхали до Чн.
о 9 год. веч. На станції че-
кав на нас здвиг патріо-
тичної публики, що обки-
дав нас лаврами і цвітом.
Окликам „слава" і „урра"
не було кінця. Опісля
стали нас „розривати"
на нічліг, о чім посвідчать
і тепер мої подерті — ки-
шені . . . Я припав в уді-
лі якомусь грубому совітни-
кови; по дорозі до його
дому розпитував він мене
про те, коли буде кінець війни —
і я став йому розповідати

нечувані р.....
ський наступ, в якім я
один убив десятьох Моска-
лів під селом Мрочківкою.
Ми дійшли до його дому,
що складав ся з числен-
них вікон і дверий.
Я дістав окремий по-
кій. На столі стояла
вечера: ковбаса з хро-
ном і гальба пива.
Гарна служка заосно-
тривала мене у всякі
річи. – Рано пробудив ся
я і поснідав [було кака-о]
та пішов до „Австрії",
бо рано о 10 год. мав від-
бути ся концерт для
„школи. На моє велике
здивовання він зачав ся
справді о 10тій год. – і се
мож уважати за дева-
те чудо світа. Одушев-
лення молодіжи я не

всії описати — бо не бачив. Його можна було тільки чути... Того самого дня вечером відбув ся величавий ~~концерт~~ комерс в честь стрілецтва на „Бесїдї". Лляли ся шампани і дорогі вина — їли ся хліби з бриндзею і сиром — те все за гроші.

Був також прохід по салї. Я запізнав ся з одною панною II р. сем. що просила підписати ся на картці на „вспомин". Проходжуючи ся [вона взяла мене під рамя] говорили про весняну офензиву, про дощ і — про кіно „Геліос". На конець зійшли ~~ми~~ на історію і літературу. Говорила мені про славного італійського вожда Дон Кіхота, при [illegible]ковій бесіді

ка Августа та про місаріє Бернзона. З літератури вчила сє вже про „нігілізм" Драгоманова і „критицизм" Котляревського — на останній лекції зачали розбирати Шевченка і Франка. [Чи до гола? — прим. літографа]. Пізно в ночи ми розлучили сє. Я ночував знова у грубого панка. На вечеру їв смачні печінки і куряні колїна.

На другий день вечером відбув сє концерт для публики. Була маса чужих гостий. Оплескам не було кінця, вони лунали по коритарах і вих . . .
Був також живий образ: Мумія, убрана в перероблену блюзку з одноразовими відзнаками, ходила по салї і визиваючо глядїла — на наші дівчата, чому вони до неї не „лигнуть". — По концерті відбув сє знова комерс для публики і стрільців. Узнова лляло сє

дороге вино й пиво. Були численні промови в честь стрілецтва, ш не забуло і в Станіславові-заграти. Одушевлення було так велике, що куплено вінець з гірчиці і бобкового листя, хотячи ним увінчати котрогось зі стрільців. Вінець дістав ся до рук „грубому панкови" і він розуміється приклинкав ме не до себе і говорив про мої слав ні подвиги а вкладаючи мені вінець на голову сказав: „Отсей пан стрілець, мої панове, забив десятьох — панї — Москалїв!"

— А я кілько записав у канцелярії?! — крикнула шумнїє . . .

Я пробудив ся — на твердім ліжку в станїславівськім касарні. Товариші чіхали ся і глядїли у вікно, чи готова у банках чорна кава — і тому й забули про свій сон, а я — — — — — поглянув у свій рукзак, чи що не пропало — — а свій сон розповів що до слова.

———◇◇———

К.

„Самопале“! Самопале!
Гей старий козацький діду!
Щож тобі на мозок впало,
Що говориш: „Я вже їду!“?

Та - як їдеш - їдь небоже!
Лиш шануй себе і всіх
І все „браництво“ - Запоріжже,
Щоб не впхало в темний міх!

В міх - І бух... до Нарайвки
Впав би рибам там на жир -
Тож не випив б в нас горівки,
Як загостить чудом мир!

К. Знарад над „курганом“.
В офіцирській харчівні

Всі: „Так - так - так! Курган Тарасові Шевченкові треба поставити як найскорше!“
Кошовий отаман: „Одна тут перешкода - недостача каміння!“

Отаман Пр.Жв.: „Шо — камінь...
Його тут досить! Де не глянь —
качаєть се!“
Кошовий отаман: „Се — пісковець:
Він до нічого! Добрий камінь є
лише десь там у дворі — його
тяжко дістати!“
Отаман Пр. Жв.: „Шо — тяжко?
Чейже тут справа свята!
Кождий один камінь може
вкрасти! Пан отаман —
один, я — другий, нова-
рий також по одному
принесуть! Курган му-
сить бути!“
Всі: „Так — так — так!“
Примітка Самокотника: „Ждемо!“

K.P.K.

Під теперішню хвилю!

Ясно ней, як на долоні,
Шо в Коші є автохтони:
Й щорік отут живуть.

Тож не знаєш, з якого права
До ошадин ще й женуть?

Йдуть і „пьонки", йдуть і „тики".
Йдуть-дрожать, як лист осики
Це-ж трагедія - страшна!
Як бритвою доктор голить
Всіх жене юрбою в поле -
На нікого не зважа!

Тож отут на цім листочку
Бавимось в квоклиму квочку,
Що все дбає про дітий
З голосим аж до неба
Кій упаде - так не треба!
Від упадку - Боже крий!
[Час писання: По ошадинах.]

ВОВК.

Порада.

Звертаємо увагу наших ін„
тендантів на новинку про во„
роняче яйце у великодних числі

Укр. Слова. Про набуте
цих річь подасть точній,
що інформації канцеля-
рія „рахунковик рекру-
тів", котра має у сво-
їй евіденції всі вогони,
яким поручено санітар-
ну службу в Линциє.
Думаємо, що провіє-
янтура використає
що нашу пораду
і занесіть одного ян-
на відтаме тири
в кухні булавної со-
ні на другий Великдень,
в місце котрих буде
могла дати три вогон-
ні. Тіни за булаво!

Наука зі стрілецького демократичного віча:

Курінь - позір! Курінь - право глянь! Закладаймо неграмотні школи!

На маргінесі

1. Чому „Боєва Управа" називаєть ся „Боєвою Управою"? — Бо з нїким не бєть ся, анї нїчим не управляє.
2. Сотнику! — Не будеш „отаманом", поки не ожениш [ся.
3. Стрільче! Добровольче! — доки не вибеш „айнців" у Кокольниках — не будеш „фрайтром".
4. Постарай ся, щоби тебе приняли до стр. музики, а легко зістанеш „штуцлерішим фельдфеблем"!
5. Як прийде яка жінка з Городнди до Коша з жалами — зараз відіслати її зі стрілецькими виробами на воєнну виставу до Відня!

— — —

— Конець 12-го числа. —

— — —